

Allerede ved Begravelsen havde han anet, at hendes Tanke nu svimlede foran Afgrunden.

Han forstod hende saa meget bedre, som han selv i denne Tid var nedtrykt og forpint paa Grund af et Sammenstød, han havde haft med Pastor Stensballe. Det galdt nogle Mindeord, han havde skrevet om Mads Vestrup og offentliggjort i et religiøst Ugeskrift. Stensballe havde i sin Hefthighed forløbet sig overfor ham paa en saadan Maade, at et fortsat Samarbejde næsten var blevet umuligt.

Da han havde sagt Farvel og var ved at gaa, standsede han et Øjeblik i Tanker henne ved Døren. Han havde paa Munden at spørge Jytte, om hun for nylig havde hørt fra hans Svigerinde paa Favsingholm.

Men han kunde ikke overvinde sig til at nævne Navnet. Han sagde i Stedet for:

»De har dog vel nok Interesse af at faa at vide, hvad for en Anvendelse vi gør af Deres Mors smukke Gave. Jeg skal derfor tillade mig at se herop igen, naar Afgørelsen er truffet.«

Jytte svarede ingenting hertil. Men da han var gaaet, blev hun misfornøjet med sig selv. Hun følte, at hun havde været uhøflig, og det fortrød hun nu. Han mente hende det vistnok godt . . . Mon ikke noget af hendes instinktmæssige Uvilje mod Præster havde sin Grund i den Skræk, hun